

příloha

2



ústřední dům
lidové
umělecké
tvořivosti

Praha 1970



Textová příloha DIVADELNÍ VÝCHOVY č. 2

Iva H a r c í k o v á

P Ě T H O L E K N A K R K U

Upravila a s žáky literárně dramatického od-
boru LŠU v Olomouci nastudovala

Věra P á n k o v á

Ústřední dům lidové umělecké tvořivosti
Praha 1970

O s o b y

Nataša

Jiřina

Janička

Libuše

Zdena

Petr

Svědomy - vypravěčka

I. o b r a z

V parku. Na jevišti jedna lavička. Pět holek je na cestě ze školy domů, každá v ruce aktovku. Děvčata vejdou, zůstanou stát, dívají se na sebe.

Nataša: No, tak já jdu.

Svědomí: Pětilístek, s kterým se v příštích chvílích budeme setkávat, si říká nerozlučný. Ve škole si posílají taháky, když jedna neumí, druhá ochotně napoví, o přestávce se scházejí u svého okna na chodbě, kam nikdo nesmí vatoupit, ze školy chodí vždy společně. Pět přítelkyň na život a na smrt. Ale

Nataša : Chcete o našem přátelství pochybovat?

Svědomí: Ne, ovšem...

Jiřina : To bych nikomu neradila.

Libuše : O všechno se dělíme

Janička: Do divadla chodíme společně.

Zdena : A své přátelství jsme utvrdily přísahou.

Svědomí: Ale děvčata, přísaha jsou jen slova. A slovo nenaplní přátelství.

Jiřina : Nestojíme o pochybné kázání.

Zdena : Ani o morální ponaučení.

Libuše : My musíme nejlépe vědět, jestli jsme přítelkyně.

Janička: Nezvané soudce nepotřebujeme. (Nataša mlčí)

Svědomí: Ty nic nedodáš, Natašo?

Nataša : (neochotně) Slyšela jste snad dost!

Svědomí: Počkej ještě! Nejsem kazatel, ani moralista, ani soudce. To každá z vás ví. Nechápu ani, proč mi na jednu vykáte. (Dívá se pátravě po děvčatech.) Ach tak, uvědomila jsem si, že jste pohromadě. Že vám teď můj hlas překáží. Ale bez pravdy je každé přátelství neplatné jako prošlá jízdenka, nerozlučný pětilístku. Dobře, už tedy mlčím. (K divákům) Tedy

nerozlučný pětিলístek. (Nataša odejde koupit salát.) Ta co odešla koupit vlašský salát a okurky pro své přítelkyně je Nataše Fleskotová. Z pětিলístku je trochu vyřazená - Jiřina jí vyčítá, že je protekční dítě, poněvadž má maminku i otce na národním výboru. Natašu mrzí, že je kvůli rodičům takto hodnocena a na oplátku kupuje svým přítelkyním drobné dárky, aby si získala zase jejich důvěru a náklonnost.

Děvčata si sednou na lavičku tak, aby na Natašu nezbylo místo. Svědomí přejde před portál a sleduje průběh hry.

Janička: Děvčata, ten kluk co se sem přistěhoval bydlí v zámku.

Jiřina : Jak to víš?

Janička: Tak.

Libuše : Janička ho stopovala.

Zdena : Holka, dej si pozor, ať se předčasně nezamiluješ.

Janička: Nech si to. Je hrozně hezkej. Nechcete se na něho podívat?

Libuše : A kam, na zámek?

Zdena : Kde tam bydlí?

Jiřina : Snad tam nechceš jít a poprosit ho, aby se nám laskavě ukázal?

Janička: Včera celé odpoledne chodil po městě a všechno si prohlížel. Radnici, kostely, park...

Zdena : A na hřbitově nebyl?

Libuše : Tam by neměl odvahu jít.

Janička: Třeba dnes půjde zase. Je hrozně zajímavý. Můžeme ho nenápadně sledovat...

Jiřina : Pst. Nataša jde. Té neříkejte ani slovo.

Nataša : Ještě to za váma budu nosit, princezny. Doufám, že nebudeme rušeny. (Rozdává salát, dívá se po

děvčatech, pustí-li ji vedle sebe sednout, pak vezme aktovku a posadí se na ni.) Co budeme dělat?

Jiřina : Já musím domů.

Janička : Já taky. Musím pomáhat mamince.

Zdena : Okurky jsou bezva.

Nataše : Tak ahoj. Nezapomeň pomáhat mamince, Jano!

Jana sklopí hlavu, děvčata šeptají mezi sebou. Nataša pomalu vstává a odchází domů. Svědomí přichází od portálu a představuje ostatní děvčata. Děvčata dojírají salát.

Svědomí : Toto je Jiřina, nevolená vedoucí našeho pětিলístku. Všechno jí jde od ruky - ruční práce, šití, v tělo-
cviku je první. A pusu má na pravém místě. A je
tvrdohlavá.

Ta v bílých šatech je Libuše. Učí se nazpaměť
celé odstavce z učebnic, aby byla ve třídě první;
dělá vždy jen to, co je pro ni výhodné. Je pravým
opakem Janičky-Bledničky. Další je Zdena. Jediná
ohodnotila Natašinu okurku a trochu se za všechny
styděla, že ani nepoděkovaly. Snaží se vždycky
vnést do party klid a mír. Je rozvázná, nikdy si
to s nikým nechce rozházet.

Jako poslední nám zbývá Janička-Blednička. Vždycky
dělá jen to, co se jí chce dělat a na co má chuť;
není falešná a je ráda, když je středem chlapecké
pozornosti.

Petr : (jde, knihu v ruce, děvčat si nevšimne)

Janička : Holky, to je on!

Jiřina : Jdeme za ním. (Děvčata berou aktovky a běží za ním)

Nataša : (Přibíhá a hledá děvčata.) Sedne na lavičku.

Svědomí : Zdena, Jiřina, Libuše a Jana se pustily za Princem,
který nyní pevně spojuje jejich přátelství. Jen
Natašu z tohot dobrodružství trochu vyřadily.

Nataša : Ale proč? Proč s nimi nemohu? Udělala jsem jim
něco? Nejsem vždycky ta nejochotnější a nejjoběva-
vější? Nepůjčuji jim své věci? Fotoaparát, svetry,

kabelku, nekupuji jim vlašák a limonády a okurky?
Řekni mi, proč jsou takové?

Svědomí : To poznáš, Já ti to nemohu předem prozradit.

Nataša : A kam šly?

Svědomí : Třeba domů.

Nataša : Ne, určitě jsou někde spolu. Určitě něco podnikají, něco s princem. A mne nechtěly vzít s sebou.

Svědomí : I to je možné.

Nataša : Počkejž!

Nataša a svědomí se schovají. Přebíhá Petr, za ním přicházejí děvčata.

Janička : Moje pata.(Sedá si na zem).

Zdena : Tady nemůžeš sedět.

Janička : Proč bych tu nemohla sedět?

Jiřina : Já nevím, že ta mládež dneska nic nevydrží.

Libuše : Taky máš puchejře.

Janička : Přístě nám řekni, vemem si na to holínky.

Jiřina : Prosím tě, ještě tvrd, že to byl můj nápad. Kde s tím přišel, nevíš?

Janička : Zdálo se mi to hned pitomý běhat všude za ním.
Asi si z nás pořádně vystřelil a schválně nás vodil kolem přehrady.

Jiřina : Jo, a žes nic neřekla?

Janička : Copak tobě se dá něco říct? Hned to bereš osobně.

Jiřina : Dobře, jen když vím, jak se na to díváš.

Janička : Tak vidíte holky, jaká je, podívejte se jaká je.
Všechno svede na mě.

Libuše : Co se vlastně stalo? Vždyť to bylo docela prima.

Janička : Já jsem si nevšimla.

Zdena : Nejsi ty v turistickém oddíle?

Jiřina : Slečny jsou choulostivé bytosti, ještě že nepršelo, to je opravdu štěstí. Měly bychom tu jen dvě cukrové loužičky.

Zdena : Jenže pořád nevím, k čemu to vlastně bylo.

Janička : No právě. K čemu byl ten náš maratón kolem přehrady a celého města. Mohly jste si ho prohlédnout, když šel kolem nás. Ještě si řekne, že za ním dolízáme.

Jiřina : Tak už toho mám dost, kvůli komu se to dělalo? Neviš, kvůli komu se to dělalo?

Janička : Já jsem jen řekla, že do zámku se přistěhoval zámavej kluk a že vypadá střeleně.

Jiřina : Týden od tebe člověk neslyšel nic jinýho. Holky, on se učí na ulici anglický slovíčka, holky, on hraje jako Chopin, holky, on má oči jako Belmondo.

Janička : To jsem neřekla ...

Zdena : Fakt, to neříkala.

Libuše : Já musím domů.

Janička : Já měla být doma dávno.

Jiřina : Holcicto, uz ti bylo sest?

Zdena : Můžeš říct, že jsme byly na pochoďáku.

Libuše : Tak jdem, ne?

Zdena : Ahoj; Nechceš půjčit ten přírodnák?

Jiřina : Děkuji, má milá, nepotřebuji. (Rozejdou se)

Nataša a Svědomí vyjdou z úkrytu. Nataša se směje.

Nataša : Vidělas Janičku, jak se rozzlobila. A Zdena, ta byla báječná, když s tou svou soustrastnou tváří nabídla Jiřině přírodnák.

Svědomí : Princ je pořádně vytrestal. Předvedl jim přespolní jakmile zjistil, že se za ním pustily. A ty jdi teď domů. Večer máš jít s vašimi do divadla. Maminka už je netrpělivá. A čeká tě doma zajímavé překvapení.

Nataša : Ježíšikriste, já zapomněla na divadlo. A co za překvapení?

Svědomí : Spěchej už!

Nataša : Alespoň naznač..

Svědomí : Dočkej času.

Nataša : Tak ahoj.

Nataša odbíhá.

Svědomí: Janičko - Bledničko. (Janička přichází.)
 Janička: Prosím.
 Svědomí: Pojď si sednout. Na co myslíš?
 Janička: Jen tak.
 Svědomí: Na Prince?
 Janička: Trochu.
 Svědomí: Je zajímavý?
 Janička: Hrozný. A je asi moc chytrý.
 Svědomí: Proč myslíš?
 Janička: Když se učí anglicky?
 Svědomí: Chtěla bys s ním mluvit?
 Janička: Ježíši a jak.
 Svědomí: Tak běž na zámek. Je tam výstava obrazů. Budeš
 dělat, že tě zajímá malířství a třeba se s ním
 setkáš a promluví na tebe.
 Janička: To je báječný nápad. Hned zítra tam půjdu. Ne,
 zítra ne. Přijde k nám teta Lída a já budu
 muset sedět celé odpoledne doma. Ale pozítří
 tam půjdu. Určitě. Děkuji ti moc. Ahoj.
 Janička odchází.
 Svědomí: Zdeno! (Zdena přichází).
 Zdena : Ano, prosím.
 Svědomí: Není ti trochu líto Nataši?
 Zdena : Trochu je, ale co zmůžu sama?
 Svědomí: Mohla by ses jí zastat, ne? Domluvit Jiřině.
 Zdena : Jiřina má svou hlavu. S tou je těžká řeč. A
 Nataša nemá moc ráda.
 Svědomí: A přátelství?
 Zdena : Ježíšikriste, tak co mám dělat. Když se přidám
 k Nataše, Jiřina se mnou přestane mluvit.
 A to nechci.
 Svědomí: Nataša ti pomáhala se slohovými úkoly.
 Zdena : Já vím. Ale Nataša by se měla míň vnucovat.
 Svědomí: Jak myslíš!

x - x - x

2. o b r a z

Ve škole na chodbě. Na jevišti je jedna lavička. Zvoní, pět holek přibíhá. První Jiřina, Libuše, Janička, za nimi Zdena a Nataša. Je přestávka.

Zdena : Tak ti děkuju.

Nataša : To nic, oplatíš mi to ve fyzice.

Libuše : Co jste psaly! Já to "Naše město."

Zdena : Já taky, to bylo strašné. Kdyby mně nezachránila Nataša...

Jiřina : Není nad spolupráci.

Libuše : Já myslím, že to Naše město bylo nejlepší. Dalo se tam napsat všechno.

Janička: Nataša jistě neopomenula blýsknout se svými literárními znalostmi.

Jiřina : Puškina ona zná.

Janička: Já jen, že jai prý včera v divadle při Oněginovi vypadla z lóže až do orchestru.

Nataša : Co zase máte? Já neměla včera na divadlo myšlenky. Dozvěděla jsem se takovou zvláštní věc... Pamatujete se, jak jsme jednou stopovaly toho kluka ze zámku?

Jiřina : A co má bejt?

Nataša : Byl u nás na večeři jeho otec, pak nás doprovázel do divadla.

Janička: Ten mrňavej děda, co šel s váma? Jak se jmenuje?

Nataša : Ten děda?

Janička: Ne, Princ?

Nataša : Petr. Petr Tichý.

Janička: Oni se sem přistěhovali?

Nataša : Ale kdepak. Budou tu jen půl roku.

Janička: A co tu dělají?

Nataša : Ten Tichý je nějaké moc velké zvíře, má tu tajné poslání.

Jiřina : No co, děti si své rodiče většinou nevybírají.

Janička: Víc už nevíš?

Nataša:: Princova matka bude pořádat zámecký archiv, proto je tam ubytovali. Princ tu dochodí tenhle školní rok.

Libuše : Takže za chvíli zase zmizí, te aby ses, Jano, ani nenamáhala.

Janička: Víš, co se může stát za půl roku?

Zdena : Zvlášť když ho budeš honit kolem přehrady.

Libuše : Kolik mu je?

Nataša : Bylo mu šestnáct.

Libuše : To tedy vypadá starší.

Jiřina : Takže chodí teprv do desítky?

Nataša : Nemohla jsem se vyptávat jako na trhu. Bylo by to asi trochu nápadné.

Libuše : A odpoledne se jde do zámecké galerie, okouknout matinku, archiv je přece hned vedle.

Jiřina : (Nataše) Ty s náma nemůžeš, když tě znají, mohlo by se všechno prošvihnout. Zatím potřebujeme zůstat v tajemném šeru.

Nataša : To by mě taky napadlo.

Janička: Já nemohu. Je dnes u nás teta Lída.

Jiřina : Dobře, půjdeme zítra. Zítra to bude lepší. Zvoní, jdem obšťastnit stařečka matykáře.

Děvčata odcházejí do třídy, poslední Nataša.

x - x - x

3. o b r a z

Na zámku. Na jevišti jedno křeslo. Přichází Nataša, rozhlíží se. Za ní Svědomí, překvapí Natašu.

Svědomí : Kam jdeš?

Nataša : Chci holkám vypálit ržbník.

Svědomí : Chceš je předejít?

Nataša : Přesně tak: Daly mi jedno odpoledne čas - prosím - tak ho plně využiji.

Svědomí : Potřebuješ trochu štěstí.

Nataša : Štěstí si ochočím - uvidíš. A pak budu ďábelsky letivá, andělsky opatrná a nadlidsky chytrá.

Svědomy: Víš jaký to bude mít výsledek?! Nezcelitelná jizva vašeho přátelství. Pak už si ani předstírat nebudete.

Nataša : Já už tak dál nemohla.

Svědomy: Tak nebuď smutná. To přebolí - brzy. Teď pojd' sem a tiše.

Petr přichází, v ruce kord, bojuje s imaginárním partnerem. Po chvíli vystoupí Nataša z úkrytu, kleká před Petrem na kolena a recituje.

Nataša : Mé díky, bohatýři, za vaší úcty jev,
 nuž poslyšte mou vůli, jež kouzlí lásky smév.
 Já vřelých citů důkaz si žádám malý jen
 a srdcem toho zřeařím, kdo vykoná čin ten.

Než taková láska je vaše plamenná,
 svým dokažte mi činem, jak jsem já vážená!
 Kdo na tu skálu vjede, třikrát se otočí:
 ten blažen kochat bude se v mojí náruči.

Petr / Tady zkoušej ochotníci?

Nataša : Domnívala jsem se ochotníci nebo tichej blázen.
 Radši jsem se pojistila. Co kdybyste byl šílenej!

Petr / A nejsem?

Nataša : To jsme všichni.

Petr : V tomhle městě asi zvlášť. Pardón, nechtěl jsem se dotknout ničí hrdosti, jestli sem patříte, ale je to díra.

Nataša : Já nepatřím nikam.

Petr : Jak to, nikam?

Nataša : Tak, nikam.

Petr : A kde bydlíte?

Nataša : Tady.

Petr : Chcete říci, že bydlíte na zámku?

Nataša : Ovšem.

Petr : Ale tady přece bydlím já!

Nataša : Ano, tady bydlíte vy, s matkou a otcem. Potom ještě správce. Sám.

Petr : A vy jste nějaká správčova příbuzná.

Nataša : Vypadám na to?

Petr : Tak si budem hrát na schovávanou.

Nataša : Nezáleží na tom, kdo co je, ale jaký je.

Petr : Fakt tady bydlíte!

Nataša : Fakt.

Petr : Pak tu máte pěkný binec.

Nataša : Trosky rodinného jmění. Ale co záleží na majetku?

Petr : A to jste tu pořád? A do školy nechodíte?

Nataša : Máte příliš prozaickou duši. Tajemství jiných světů pro vás zůstanou navždy uzavřena.

Nataša uteče, zapomene však aktovku, kterou před tím položila vedle křesla. Petr zvedne Natašinu aktovku a prohlíží školní sešity. Vtom se Nataša vrací pro aktovku.

Petr : Vidím, že vám taky zůstávají některá tajemství uzavřena, zvláště ve fyzice. Nataša Pleskotová, samá bé. Duchové mají také žákovské knížky? To jsem nevěděl.

Nataša : Už jste se předvedl, tak to by stačilo, ne?

Petr : Ale kdepak, mě nesmírně zajímá všechno z onoho světa. (Vyhodí obsah aktovky na zem.)

Nataša : Nejste trochu drzej?

Petr : Já? Řekl bych, že tohle město je plné těch nejdřzejších individuí z celého tábora míru.

Nataša : Nemám ráda vetřelce v mém zámku.

Petr : Zámek patří státu, pokud vím. Jestli to ovšem berete tak, že všechno je nás všech

Nataša : Stát ten zámek nepostavil.

Petr : A vy jo?

Nataša : Zámek vybudovali pánové z Olbramovic.

Petr : A co?

Nataša : Svět se změnil. Jsem poslední svého rodu. Ti Pleskotovi mě adoptovali, když mi byly tři měsíce. Nemusíte tomu věřit, když nechcete. Obvykle se tím nechlubím .

Petr : Ale nebydlíte tady.
Nataša : Ne, nebydlím. To víte, modrá krev, to dneska neletí.
Nepovíte to na mě?
Petr : Co bych komu vykládal ?
Nataša : Děkuji. (Uteče.)

x - x - x

4. o b r a z

V Natašině pokoji. Na jevišti konferenční stůlek, křeslo, válenda.
Zvoní, Nataša jde otevřít, přichází s Libuší.

Nataša : Tak jak jste se včera proběhly?
Libuše : Ty o tom víš?
Nataša : Jo, já o tom vím.
Libuše : Zdena, to ti mohla říct jedině Zdena.
Nataša : Ale kdepak.
Libuše : No, Jiřina to nebyla a Jana taky ne. Proč by ti to
Jana říkala! Jedině Zdena.
Nataša : Ne, Zdena to nebyla.
Libuše : Tak přece Jana?
Nataša : Ani Jana to nebyla.
Libuše : Někdo nás viděl?
Nataša : Ne.
Libuše : Tak jsem ti to asi řekla já. V hypnóze!
Nataša : Zapomínáš, že při tom byl ještě někdo.
Libuše : Já, Jiřina, Zdena... Ty to víš od něj?
Nataša : Už to tak vypadá.
Libuše : Tomu nevěřím.
Nataša : Já tě nenutím.
Libuše : Jak by ses s ním mohla seznámit? Přes rodiče?
Nataša : To je zase moje tajemství. Ty ses s tím maratónem
také nepochlubila.
Libuše : Já vím. Ale to Jiřina. Musela jsem přísahat, že to
nikomu neřeknu. Myslela jsem, že tobě se to samozřejmě
řekne. Pak jsem teprv zjistila

Nataša : Smažme to.

Libuše : Jiřina tě nenávidí.

Nataša : Prosím tě, to jsou řeči. Jiřina je blázen.

Libuše : Nenávidí tě, ona ti hrozně závidí.

Nataša : Prosím tě, co mi závidí?

Libuše : Všechno. Všechno ti závidí. Je to snad rozdíl, jak žiješ ty, a jak žije ona, ne? Má Jiřina takovýhle pokoj?

Nataša : Chceš říci, že mě nenávidí, že mám vlastní pokoj? Taková Jiřina není.

Libuše : Nejde jen o pokoj, ty to víš dobře. Máš prostě všechno, nač si vzpomeneš. Boty, svetry, peníze, zveš nás ... Víš, co o tobě řekla, když jsi nám jednou přinesla šunku? Pamatuješ se přece, jak jsi přitáhla z domova asi půl kila šunky? Řekla, holky, koukejte, roste nám nová buržoasie. To víš, ze sebe to nemá. A to všechno ještě by nic nebylo. Hlavně tě nenávidí kvůli vašim. Že máš vydlážděnou cestu.

Nataša : Víš co, běž domů. Já na tebe nemám náladu. Sbohem.

Libuše : Jak chceš. Ale já to s tebou myslela dobře. Ty myslíš, že jsem si to vymyslela?

Nataša : Promiň, bolí mne hlava.

Libuše : Já už tedy půjdu. Neboj se, ode mě se Jiřina nedozví ani slovo.

Nataša : Ahoj.

Libuše odchází. Nataša zůstává na jevišti a pláče. Po chvíli vstoupí Svědomí a přisedne k Nataše.

Nataša : Prosím tě, pojď sem na chvilku. Sedni si. Budeme spolu mlčet... Jiřina mne nenávidí - mám vydlážděnou cestu, jsme nová buržoasie, mám svůj pokoj, Jiřina mi závidí boty, svetry, peníze ... Ježíšikriste, proč brečím, seznámila jsem se s Princem, přetrumfla jsem Jiřinu, ohromila Libuši, mám tolik věcí, které mi všichni závidí. Tak mi řekni, proč brečím.

5. o b r a z

Na zámku. Na jevišti jedno křeslo. Přichází Janička, je velmi pěkně oblečená. Rozhlíží se, ráda by se setkala s Petrem. Pomalu přechází přes jeviště a přejde před portál. Janičku opatrně sleduje Nataša. Za Natašou přichází Petr, který však nevidí Janičku. Janička před portálem sleduje celý rozhovor Nataši s Petrem. Nataša o tom ví.

Petr : Máte ráda baroko? Nebo obhlížíte rodinný majetek?

Nataša : Že vás to baví.

Petr : Nechci vás rušit při obhlídce přílehlých latifundií. Zjistil jsem v katastrálních mapách, že majetek rodiny Olbramoviců se rozkládal na mnoha čtverečných milích kolem městského zámku.

Nataša : Nelpím na majetku.

Petr : To je chvályhodná vlastnost. Vážou vás k němu pouze sentimentální rodové vzpomínky.

Nataša : (neví jak dál) Mluvila bych raději o něčem jiném.

Petr : Jistě, jistě, jak si komtesa přeje. Můžeme hovořit o počasí, o škole, ne o škole ne, to není dost vznešené téma, o nesmrtelnosti šhroustů. Jak si přejete.

Nataša : Víte, že si nepřeju vůbec nic?

Petr : Nudím komtesu?

Nataša : Jo. - Měla jsem pratetu, Kunhuta se jmenovala. Velice zvláštní osoba. V celém rodě si o ní vypravovali.

A já prý jsem jí podobná k nerozeznání.

Petr : Hm.

Nataša : A víte, v čem byla zvláštní? Nesnášela muže. Jakmile se jí v blízkosti objevil nespřízněný muž, tak začala blednout, ztrácet dech, a nakonec zvracela a zvracela a zvracela.

Petr : Vám se to taky stává?

Nataša : Bohužel taky. Ovšem jen v přítomnosti skutečných mužů.

Petr : Naštěstí jsou skuteční muži na vymření... Jak to dopadlo s tetou Kunhutou?

Nataša : Pratetou. Špatně. Moc špatně. Víte, ona byla taky náměsíčná. A zároveň děsně praktická ženská. Takže chtěla všechno zužitkovat, i to náměsíčnictví. Věděla, že jak vyleze na střechu, všichni kominíci mají pohotovost. Neřekla jsem vám, že byla neobyčejně krásná? A tak tedy mámila ty kominíky svou krásou, vznášejíc se po střechách, a když už byli... když už byli tak zmámení, že opouštěli své bezpečné úkryty ve vikýřích a za komíny a slepě ji následovali, potom, potom se to stalo.

Petr : Copak se stalo?

Nataša : Prateta Kunhuta vedla kominíky přes úzkou lávku mezi cimbuřím, a jak na ní kominík položil nohu, zatáhla za připravený řetěz, lávka se zakymácela a bylo to. Kominík se skutálel s cimbuřím a byl konec. No, a že si vybírala jen kominíky, nikdy se na to nepřišlo, všichni myslili, že je to úraz z povolání.

Petr : Zlá prateta.

Nataša : Moc zlá. Kdoví, jestli to s tím náměsíčnictvím bylo vůbec doopravdy. U ní člověk nemohl vědět.

Petr : Jakkak se na to přišlo!

Nataša : No, rodina to věděla od začátku, to se ví. A bylo jí těch kominíků líto. Jenže pověst rodu byla přednější, a tak Kunhuta řádila nerušeně dál.

Petr : A jak skončila ta roztomilá dáma?

Nataša : Kdo s čím zachází, tím taky schází. Jednoho rána ji našli pod tím samým cimbuřím, co dřív sbírali ty kominíky. Jak se to stalo, nikdo neví. Povídá se, ale to prosím vás nikomu neříkejte, že se do jednoho toho kominíka zamilovala, ušetřila ho, teda nevytáhla mu to prkýnko, a on, protože to předtím všechno vypátral, se na ní pomstil. Pomstil všechny své kamarády.

etr : Jedna ženská za tolik kominíků? Muselo být v tomhle kraji hodně kominíků, tenkrát. A od té doby chyběj. Kdo by to byl řek, že vaše prateta Kunhuta způsobila špatný nábor do kominických družstev. Já zas měl jednoho strýce, a ten začal blednout a ztrácet dech, když s ním někdo mlátil o zem.

Nataša : Co je pravda na tomhle světě a co není?
 Petr : Na to jste přišla sama?
 Nataša : Na co?
 Petr : No s tou pravdou.
 Nataša : A není to tak?
 Petr : Nevím, ale potřeboval bych to vědět.
 Nataša : (vyhrkne) Vás něco trápí?
 Petr : Jo, bolí mě břicho.
 Nataša : Tak abyste se raději vrátil domů, ne? Pro jistotu.
 Nataša uteče Petrovi, Petr chce za ní, ale vtom mu Janička
 vstoupí do cesty a doufá, že na ni Petr promluví. Ten však
 ji obejde a běží za Natašou.

x - x - x

6. o b r a z

Ve třídě. Na jevišti dvě židle. Na jedné sedí Jiřina, která píše
 dopis. Na druhé Janička. Vedle stojí Libuše a Zdena. Děvčata
 mluví šeptem, smějí se. Vtom vejde Svědomí.

Svědomí : Jiřino, nepřeháněj. Zacházíš trochu daleko.
 Jiřina : To je naše věc.
 Svědomí : Ty jsi vždycky rozumná, Zdeno - nedělejte to!
 (Zdena sklopí hlavu) - Libuše, podej mi ten dopis.
 Jiřina : Ať ti ani nenapadne.
 Svědomí : Jiřino, měj rozum. Neposílejte ten dopis.
 Jiřina : Neagituj. Nataše potřebuje výprask. Dělízala za Prin-
 cem za našimi zády.
 Janička : Ano, to není od ní kamarádké.
 Svědomí : Víte velice dobře, že to tak nebylo.
 Zdena : Neměly bychom to nechat plavat?
 Jiřina : Zbabelče. Zařídím to sama.

x - x - x

7. o b r a z

V parku. Na jevišti jedna lavička. Nataša sedí na lavičce. Zvolna přichází Svědomí. Svědomí zůstává na jevišti i během rozhovoru Nataši s Petrem.

Svědomí : Už je to tady, že ?

Nataša : Co?

Svědomí : Rozštěpení pětিলístku.

Nataša : Asi ano. Princ přišel předevečírem večer k našemu domu. Najednou mně tykal a hlas měl jako rozskřípaný kočár - rek paní Vaňkové a mluvil hrozně divně. Řekla jsem mu, ať mně neotravuje a pak jsem utekla. Včera mně najednou dělala máma kázání, že mám na chození s klukama čas a na milostný dopisy teprve. Můj dopis prý přečetl jeho otec mémě do telefonu. Nerozuměla jsem jí. Pak mi svítilo. Holky napsaly Princovi dopis, jako že mu píše já. Milostný. Asi byl hrozně pitomý. V tom dopisu jsem zvala Prince na rande. V noci. K nám do zahrady. Proč se ale Petr svěřil svému otci? Proč mu ukázal dopis? Zahrál si na poslušného synáčka: "Tatínku, koukej, dostal jsem zamilovaný dopis od Natašky.."

Svědomí : Křivdíš mu. Tak to nebylo.

Nataša : Jak ráda bych mu křivdila.

Svědomí : Opravdu!

Nataša : Že by .. (přichází Princ, Nataša mu jde vstříc)
Ahoj.

Petr : Dobrý den. Jestli jste si přišla pro omluvu, tak se teda omlouvám.

Nataša : Nemusíte se namáhat. Vím všechno.

Petr : Co je zas tohle? Něco jako šlechtický původ?

Nataša : Já myslím, že na blbosti teď není čas.

Petr : A na co je čas?

Nataša : Mohl byste mi vrátit mé dopisy?

Petr : Máte strach, že je zneužijí? To jste si měla rozmyslet dřív. (Otevírá aktovku - hledá). Mám je doma.

Nataša : Nemáte.

Petr : Jste jasnovidka?

Nataša: (přikývne) Dopisy jsou v psacím stole vašeho otce.
(Pausa)

Petr : Tak proto jsem musel spát s nima v ložnici. Namluvili mi, že do mého pokoje nasypali nějaký odhmyzovací prášek! Ale tohle mu nedaruju, tohle mu přijde draho. Slídí, pořád jen slídí ...

Nataša: Třeba to našel náhodou.

Petr : Náhodou! Náhodou mi vlezl do školní tašky, náhodou čmúchal v mém deníku a náhodou si četl v mém korespondenci! Co ti udělají?

Nataša: Nic.

Petr : Nevykládej.

Nataša: Říkám ti, že nic.

Petr : Radši bych držel pár facek. Musíme něco vymyslet. Že to bylo jen tak, v nějaké hře..

Nataša: Myslela jsem, že se ti ty dopisy nelíbily.

Petr : Na tom teď nezáleží, nesnesu, aby se kvůli mně někdo dostal do maléru.

Nataša: Chtěla jsem tě jen informovat. Tak mě laskavě nedoprovázej.

Petr : Ale co chceš dělat?

Nataša: Jsem zvyklá starat se sama o sebe, tos viděl, ne?

Nataša odejde, Petr se za ní dívá.

x - x - x

8. o b r a z

Opět v parku. Na jevišti jedna lavička. Jiřina, Libuše, Janička a Zdena přicházejí s jedné strany, s protější Nataša.

Nataša: Víte, že jste pitomé káči? Co vás to napadlo?

Jiřina: O čem to mluvíš? - (pauza) Co nás mělo napadnout?

Libuše: Neblbni, Jiřino, bylo to od nás aprostý. Představ si, kdyby to někdo udělal tobě.

Jiřina : Jo, vy myslíte ty dopisy, to byl jen fór, ne?
 Libuše : Ale pěkně blbej. Nemělas z toho průšvih?
 Nataša : Ani ne. Rodiče mají smysl pro humor.
 Jiřina : Copak budem dělat?
 Petr : (přichází, jde rovnou k Nataše) Ahoj.
 Nataša : Ahoj.
 Petr : Mohl bych s tebou mluvit?
 Nataša : (chvíli váhá, dívá se po děvčatech; pak přikývne)
 Tak ahoj.
 Petr : Co je to za panoptikum?
 Nataša : Jaký panoptikum? Podívej se, to jsou moje přítelkyně
 a náhodou děsně fajn holky!
 Petr : Tohle jsou tvoje přítelkyně? No těbůh!
 Nataša : Jestli se ti něco nezdá, tak já můžu jít.
 Petr : Co je mi do nákejš holek.
 Nataša : Mohl bys nás pozvat na zmrzlinu. Všech pět.
 Petr : Zbláznila ses?
 Nataša : No, seš mi něco dlužnej za ten průšvih s dopisama, ne?
 Petr : To nemyslíš vážně?
 Nataša : Úplně.
 Petr : Vymysli si něco jinýho. Naučím tě třeba .. hrát šachy.
 Nataša : Jak víš, že se chci naučit hrát šachy?
 Petr : Myslíš, že jen ty víš všechno?
 Nataša : Šachy mě naučí táta.
 Petr : Nenaučí. Nenaučí. Víš, že na tebe nemá čas. Tak platí?
 Nataša : Umíš to vůbec?
 Petr : Jako tvůj táta určitě.
 Nataša : Náhodou on hraje světově. Má na knihovně dva poháry
 z krajských utkání.
 Petr : Tak umí aspoň něco, můj táta se nezmůže ani na to.
 Nataša : Prosím tě, copak je to nějaká hanba neumět šachy?
 Petr : Ale ty tomu nerozumíš. Hanba je neumět nic.
 Nataša : Jak to nic?
 Petr : No nic. Rozumět všemu, do všeho mluvit a přitom ...
 Nataša : Čím chceš být?

Petr : Budu studovat kybernetické stroje, elektroniku. Ale to ty nevíš, co to je, že jo?

Nataša : Prosím tě.

Petr : Holky taky nic neuměj pořádně. A u ničeho nevydržej.

Nataša : Nech si toho, laskavě. Nemusíš se nutit do konverzace s pitomou holkou.

Petr : Tak bych šel pro tu šachovnici, ne?

Nataše : No, jo, tak jde.

Petr odchází pro šachovnici. Nataša zůstává sama, po chvíli přichází Svědomí.

Svědomí: Je ti těžko?

Nataša : (přikývne) I když byly holky všelijaké - není mně nejlíp.

Svědomí: Kdybys shodila Prince, kdybys řekla, že nemáš teď čas na procházky s ním, byla by sis koupila děvčata na věky věků. I s Jiřinou. Obdivovaly by tě. Přidala ses k Princ - ci ve chvíli, kdys je mohla definitivně získat.

Nataša : Já vím.

Svědomí: Člověk nemůže mít všechno. Našla Prince, ale ztratila děvčata.

Nataša : Hm.

Svědomí: To s děvčaty nebylo přátelství. Přítel příteli neubliží a ty... ty ses dočkala ...

Nataša : Nechme toho -

Svědomí: Tak jo ...

Nataša : Teď ...

Přichází Petr, nese šachovnici, rozkládá na lavičce. Nataša k němu přistoupí, ohlédne se ještě po děvčatech, vzdychne.

Petr : Co vzdycháš? Bojíš se, že to bude složitý?

Nataša : Jo, celá se třesu.

K o n e c









